

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 592/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Prosman a Pavlovič advokátskou kanceláriou, s. r. o., Hlavná 31, Trnava, IČO 36 865 281, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Maroš Prosman, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 64/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 64/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 3 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 22. novembra 2019 podanou na Okresnom súde Skalica (ďalej len „okresný súd“) a vedenou ním pod sp. zn. 9 C 41/2019 domáha ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom z 13. apríla 2022, proti ktorému podala sťažovateľka odvolanie. Vec sťažovateľky bola 3. augusta 2022 postúpená (a 5. augusta 2022 doručená) na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu, ktorý o ňom dosiaľ nerozhodol.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľka odôvodňuje tým, že „od postúpenia veci uplynul ku dnešnému dňu (03.11.2023) viac ako rok. Od podania žaloby uplynuli takmer 4 roky, v rámci ktorých nedošlo k finálnemu ukončeniu súdneho konania právoplatným rozhodnutím. Sťažovateľ sa opakovane dožadoval na infocentre Súdu informácií, v akom stave sa predmetné konanie nachádza. Infocentrum Súdu sťažovateľa opakovane informovalo, že do dnešného dňa (03.11.2023) od doručenia spisového materiálu nebol vykonaný žiaden úkon. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti podal sťažovateľ dňa 09.10.2023 v súlade s ust. § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. Súdu sťažnosť na prietahy v súdnom konaní. Sťažovateľ sa predmetnou sťažnosťou domáhal odstránenia nedostatkov konania, a to rozhodnutím vo veci, nakoľko sa podľa názoru Sťažovateľa nejedná o vec, ktorá by bola svojím obsahom spisového materiálu rozsiahla, či právne náročná. Dňa 31.10.2023 bolo sťažovateľovi doručené Stanovisko, ktorým sa predseda Súdu sťažovateľovi za dĺžku odvolacieho konania ospravedlnil.“

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

5. Ústavný súd sa zameril na preskúmanie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky so zreteľom na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd) ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom krajského súdu v napadnutom odvolacom konaní.

7. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti trvá napadnuté konanie pred krajským súdom 1 rok a 3 mesiace. Podľa názoru ústavného súdu momentálna dĺžka trvania napadnutého konania krajského súdu je stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti, a preto nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľky zo strany

odvolacieho súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. K uvedenému záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

8. Ústavný súd nemohol nevziať do úvahy aj skutočnosť, že s účinnosťou od 1. júna 2023 vstúpili do platnosti viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa), na ktorú poukazoval aj predseda krajského súdu vo svojej odpovedi z 24. októbra 2023, reagujúc na sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní. Uvedená skutočnosť objektívne ovplyvnila aj ďalší postup krajského súdu vo veci sťažovateľky, keďže sudkyňa spravodajkyňa, ktorej bola vec pôvodne pridelená, bola od 1. júna 2023 zaradená na rodinnoprávny úsek krajského súdu a vec sťažovateľky tak bolo potrebné prerozdeliť medzi sudcov na civilnom úseku. Ústavný súd taktiež v kontexte svojej štandardnej rozhodovacej praxe podotýka, že skoršie konanie pred okresným súdom v dosiaľ právoplatne neskončenej veci by mohol brať do úvahy, avšak sťažovateľka by ho v ústavnej sťažnosti (jej tzv. petite) musela označiť za porušovateľa jej základných práv.

9. V súhrne s doterajším priebehom napadnutého konania ústavný súd zároveň pripomína, že prípadná následná relevantná nečinnosť krajského súdu alebo jeho prípadná následná neefektívna, resp. nesústreďená činnosť by mohla založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietáhov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia práv sťažovateľky ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nebolo prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej, čo však neplatí pre alternatívu unáhylene opakovaného podania ústavnej sťažnosti.

10. Z uvedených dôvodov, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

11. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu